

Квартира № 12

СЕКС УТРЬОХ

Майже усе, що відбувалося, говорилося, думалося та робилося у дванадцятій квартирі, легко можна було віднести до філософської категорії угару. Оте нікчемно мале і непомітне «майже», втиснуте на початку розповіді, стосувалося звичайного середньостатистичного життя, аж ніяк не притаманного мешканцям «дванадцятки». Те «майже» було таким незначним, що можна було би й не брати його до уваги. Я і не братиму.

У дванадцятій квартирі панував угар. Це не був ані гармидер, ані тарарам, ані шарварок чи рейвах, ні. Угар, та й годі. Ніхто з мешканців під'їзду не зумів би пояснити напевно, чому вони вживають саме це слово. Але десь у глибинах їхньої підсвідомості спливали, як кити на поверхню океану, важкі спомини про те, як через Верку з «дванадцятки» чотири рази мало не згорів увесь будинок. Ця психологічна травма залягла глибоко і надійно, навіки зв'язавши в розумінні решти мешканців

злочасну квартиру на першому поверсі з такими співзвучними коренями гор- і гар-.

Угар оселився в дванадцятій квартирі близько тридцяти років тому, перед самісіньким початком «перестройки». Оселився разом із Веркою Лабугою, тоді ще цілком принадною, хоч і демонічною жінкою. Верці було під тридцять, вона слухала геві-метал, була коханкою якоїсь шишки з прокуратури, і місцеві боялися її, як чорта. Чи то пак, якщо послуговуватися доречнішою ідеологічною термінологією, — як ворога народу. Боялися настільки, що не дивилися їй в очі, не віталися з нею і не розмовляли, всіляко уникаючи. Верка, своєю чергою, нічого спільного з місцевими не мала, в друзі не набивалася. До неї ніхто не заходив, і про те, що відбувалося в її квартирі, люди могли судити, лише спостерігаючи ззовні, дивлячись на рвучкі чорні силуети в її жовтих нічних вікнах і дослухаючись до диявольської музики, яка мало не цілодобово гуркотіла з Верчиного вікна.

У її помешканні царював відвертий хаос. А оскільки хаос набагато більш самодостатній, ніж навіть найміцніший порядок, то хаос цей легко пережив такі хиткі по своїй суті явища, як піднесення національної самосвідомості, розпад радянської імперії, кілька революцій, шалена інфляція та покращення разом зі стабільністю. Ба більше, я переконаний, що Лабуга, зав'язнувши у цьому своєму хаосі, навіть не помічала того, як міняється світ за її вікнами на першому поверсі.

Останній, хто відкрито виступав проти Лабуги, після написання заяви до міліції несподівано для всіх сів до в'язниці за зберігання наркотиків, більше його не бачили. З часом люди перестали навіть викликати наряд, хоч як відверто нахабно й незаконно поводитися Лабуга та її гості. Міліція приїздила, вкотре переконувалася, що викликали її у «дванадцятку», і задушевним тоном радила з Веркою не зв'язуватися. Удавати, що її не існує. «Ага, не існує», — похмуро кивали на її двері люди. За дверима рубали «Cannibal Corpse», чувся дзвін пляшкового скла та диявольський сміх хазяйки квартири. Час котився за опівніч, і мало хто міг заснути під такі коліскові.

Верка мала, сама того, певно, не знаючи, дозвіл на такий хардкор. Коханця-прокурора, який прописав її до «дванадцятки», Верка бортанула вже понад місяць тому, та він залишався її ангелом-охоронцем. Кохання тридцятирічного чоловіка, якщо воно вже загорілося, може тривати аж до смерті. І це був саме той випадок. Те, що за останні тридцять років він перетворився з товариша Смірнова на Петра Петровича, першого зама обласного прокурора, аж ніяк не давало переваг мешканцям під'їзду у боротьбі з Лабугою. А те, що з'явилася тенденція забирати «донецьких» на підвищення до Києва, вселило у їхні душі остаточний і непереборний смуток. У 2015-му весь під'їзд змовився голосувати проти владної партії, сподіваючись, що Петро Петрович втратить свій владний німб і вони зможуть нарешті викинути

Лабугу на мороз після тридцятирічних знущань. «Якщо знов переможуть ті самі, нам піздец», — уже не добираючи слів, зітхали усі.

А Верка просто собі жила, не помічаючи того всього, що діялося довкола неї. Ані прокльонів і змов, ані розмов, ані нічних нарядів, ані погрозлих написів на стінах першого поверху. Її життя мало два кольори — веселоців більших і веселоців менших. Якщо в неї невідь-звідки з'являлося бабло, Лабуга збирала усіх своїх дружбанів і влаштовувала апокаліптичні вечірки. Якщо бабла в неї не знаходилося, вона збирала усіх своїх дружбанів, вони скидалися хто що має і також веселилися, але скромніше. Дружбу вона водила з такими сірими і водночас запаморочливими персонажами, що я тільки дивувався, де вона їх знаходить. Усі як один — саботажники, алкаші, стабільно безробітні, хронічно бездомні, побиті життям і гопниками. Вони миттю просаджували на випивку будь-які гроші. Суми від двох гривень до двох-трьох тисяч (так-так, бувало й таке) спускалися в алкогольні ріки, як кров незайманок у язичницькі колодязі для жертвоприношень. У перервах між зловживаннями вони любили виловлювати нас, малих пацанів, і вантажити своїми філософськими телегами, поки в полі їхнього зору не з'являлася нова пляшка. Я слухав їх найбільше та найуважніше. І вже пізніше, набагато пізніше зрозумів, що життя познайомило мене з персонажами Чарльза Буковскі раніше, аніж я навчився нормально читати,

і тим більше — читати Буковські. На роду написано, чи що?

* * *

Суботній ранок для Сергія Платонова — це пора, якої він не знає. Зазвичай Сергій, відпахавши в банківському офісі свій законний робочий тиждень, у п'ятницю ввечері надирається з колегами в барі, повертається додому пізно-пізно вночі, завалюється спати й оживає аж ближче до вечора. Субота для нього не має ранків. Можливо, суботні ранки існують, але Сергій їх не бачив із часу закінчення школи.

Але сьогодні — виняток. Ще відучора він знав, що в суботу вранці матиме завдання від шефа. Нічого складного: треба сходити до однієї жіночки на квартиру і з'ясувати, чому вона своєчасно не сплачує кредит. Якщо випаде okazія, з'ясувати, чому вона не тільки не платить, а ще й нахабно ігнорує дзвінки й листи з банку, коротше кажучи, уникає виконання нею ж підписаного контракту. Протягом тижня до неї кілька разів приходили, але вдома нікого не виявилось, напевно, пані була на роботі. Щоправда, за тим місцем роботи, яке вона вказала в анкеті, ніхто ніколи про неї не чув. Словом, справа хвилинна і не надто важка — лише підчепити жінку на гачок, визначити, чи вона хоча б мешкає там, де написала. Але представник банку мусить виглядати солідно, і тому Сергій учора після роботи пішов додому і ліг спати тверезим. Уперше за довгий-довгий час.